

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
À délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 17.

(507.)

Vol. 22.

satellite 1-416

Thursday,
October 25,
2012

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – satellite416 – zpravy.ca – spravy.ca

Nepoučitelní?

„Tak nám zabili Ferdinanda!“ řekla moje matka v roce 1963, když padl Wiliam Široký a byl nahrazen Jozefem Lenártem. K žádné pronikavé změně však nedošlo a Pepa Lenártů šafářoval prakticky až do roku 1989. Nejprve seděl na silné větvi, ale ta začala pod ním uhnívat, až jednoho dne praskla. I Jozef mohl jít do kriminálu za vlastizrada. Problém byl v tom, že jeho vlast Československo už neexistovala a bývalý premiér o obžalobě tvrdil, že je to *fušerina*. Zemřel v pokoji v roce 2004 ve věku 82 let. Dnes si ani na Širokého ani na Lenárta nikdo nevzpomene.

Možná škoda, protože to byla smutná doba. U nás doma bylo jaksi neútluno, přestože pomeranče byly za čtrnáct korun a stravenky do menzy za dvě šedesát a do závodky se chodilo na oběd za tři devadesát. Nedalo se tam dýchat a totalita byla totalitou, protože byla zkrátka všude až komicky všude. Jednou jsem si to namířil do nejvýchodnější části republiky, na Slovensko, až za Sninu k bodu, kde se střetávalo Československo, Polsko a SSSR a když jsem vstoupil do lesa, spatřil jsem na mýtině velký červený nápis SLOBODU LUISOVI CORVALÁNOVI. Transparent tam nebyl proto, aby si ho zlý Pinochet přečetl, ale spíš proto, aby si pocestný uvědomil, že může dopadnout ještě hůře než chilský komunista a aby se nepokoušel nějak moc provokovat poblíž nedaleké státní hranice. Lidé už poněkud zapomněli na to, že bylo podezřelé, když mladý člověk šel přes den po ulici. Pravidelně totiž následovala perlustrace neboli kontrola občanského průkazu. Jedna moje známá, zdravotní sestra, která pracovala na směny, byla pod sušákem u holiče. Najednou tam vstoupil příslušník, vypnul fén a požádal ji o občanský průkaz a dotázal se, proč není v práci. Dotyčná pak dlouze muselo dokládat, že pracuje na směny.

Tuto neděli byla v Praze 6 ve Střešovické ulici 66 odhalena pamětní deska na domě, kde žil Zdeněk Urbánek a odkud vyšla Charta 77. Tento dokument pouze žádal, aby byly dodržovány zákony, které tehdejší režim vydal. Hysterie, která následovala byla neskutečná. Václava Havla okamžitě zavřeli, profesora Patočku podrobila StB mnohahodinovému výslechu, po kterém zemřel. Během pohřbu byla odkloněna doprava, takže se do Břevnova, kde byl pohřeb, mohlo pouze pěšky. Plochodrážní motocyklisté túrovali své motorky na nedalekém stadionu a nad hřbitovem byl po dobu pohřbu nehybný řvoucí vrtulník. StB měla tehdy nejmodernější videokamery, které snímaly všechny návštěvníky. Materiály z pohřbu Jana Patočky se někde ztratily. Později, když jsem byl již zde na Západě, napsal jeden exilový časopis, že filmový dokument BBC o pohřbu byl poněkud přehnaný. Nebyl.

Jeden český spisovatel, který byl na indexu, napsal, že se neví, jestli Božena Němcová dala Havlíčkovi na rakev trnovou korunu. Stejná legenda, že se traduje i o Janu Patočkovi. Inu není to legenda, byla to skutečnost. Výsledky po pohřbu. Následné perzekuce. Domovní prohlídky, zabavování psacích strojů, to byl součástí života těch, kteří byli označováni jako disidenti.

Přesto se prostředí v zemi měnilo. Lidé přestali mít strach. Jestliže *Chartu 77* podepsalo maximálně 2000 lidí, pak manifest *Několik vět* v roce 1989 už třicet tisíc lidí. Došlo ke změně, která svrhla komunistický režim, což si připomeneme příští měsíc.

FILMAŘI VÍT KLUSÁK A FILIP REMUNDA PŘIDĚLALI ZA BÍLÉHO DNE KANDIDÁTU ODS TOMÁŠI TÖPFEROVI TYKADLA.
FOTO: IMETRO.CZ-MATĚJ HOMOLKA

Jenže otázkou je, do jaké míry to byla změna reflektovaná a do jaké míry se pouze jedna barva nahradila barvou jinou. Znaménko plus bylo nahrazeno znaménkem mínus.

Fráze o budování socialismu, nahradily fráze o tržní ekonomice. Strašení západoněmeckým revanšismem, nahradilo po čase strašení komunismem. Lidé přestali slyšet na výkřiky „mobilizace“, obzvláště, když se čas od času levice spojila s pravicí. Začalo se s jiným strašením: Nebude na důchody - důchodová reforma. Zadlužování státu. Musíme si utahovat opasek.

Hra na levici a pravici najednou ztratila smysl. Karty byly rozdány. Bezduché fráze politiků najednou nezabíraly. Politici se diví, že lidé na ně neslyší. Ti však byli znechuceni ze skutečnosti, že *bohatí bohatnou a chudí chudnou*, jak zpívá Leonard Cohen. *Všichni to vědí, že kapitán lhal a loď se potápí.*

Parlamentní strany se tedy zakonzervovaly pětiprocentní hranicí. Občas na jedno období pak mezi ně pronikne jako meteorit nějaká ta stranička, která vzápětí zhasne.

Najednou se tu však objeví někdo, kdo toto mrtvolné ticho naruší. Kdo odmítne hrát tuto hru. Jak říká jeden český filosof průser si člověk nevolí, do něj padá.

Symbolem těchto voleb se stala tykadla a hrdinou bývalý řidič MHD v Olomouci Roman Smetana. Při volbách v roce 2010 totiž kreslil na bezduché předvolební plakáty politikům tykadla. Mezi nimi byl i bývalý ministr vnitra Langr. Nějaký dobrák ho udal a shodou okolností manželka politika paní Langrová ho odsoudila ke 100 hodinám nucených prací. Roman Smetana škodu, která byla způsobena malováním plakátů nahradil, potupný trest však odmítl vykonat. Paní soudkyně se rozhodla za každou hodinu, kterou neodpracoval, mu dát den

vězení. Roman Smetana však ani do vězení nenastoupil. Bývalý ministr spravedlnosti Pospíšil mu sice trest přerušil a očekávalo se, že Václav Klaus mu udělí milost. Pan prezident však nepřekvapil a milost malíři tykadel neudělil - prý neviděl důvod.

Mezitím se malování tykadel stalo předvolebním hitem. Filmaři Vít Klusák a Filip Remunda, kteří natočili skvělé filmy *Český sen* a *Český mír*, o něm točí dokument a v Praze na Pankráci přimalovali tykadla kandidátu ODS Tomáši Töpferovi. Policejní hlídka při tom projela několikrát kolem a shromážděný dav se bavil.

Samotný Smetana však během voleb rovněž nezahálel. Dvakrát se pokusil setkat s premiérem Nečasem. Poprvé to nevyšlo, ale druhý pokus byl úspěšný. *Na Smetanovy dotazy, zda je správné, že má jít do vězení za kreslení tykadel, nebyl zaskočený Nečas dlouho schopem postavit stejně ráznou odpověď. Opakovaně opakoval,*

že je pro něj soukromé či veřejné vlastnictví nedotknutelné, ale že on sám by na Smetanu oznámení nepodal. Po zhruba pěti minutách dohadování se Smetanou Nečas z obležení novinářů odešel. Smetanovi k tomu, aby nepozorovaně prošel až k Nečasovi stačila paruka a čupřina, černé brýle a lehce nabarvené vousy. Vydával se za studenta FAMU. (zpravy.ihned.cz)

A pak, že při letošních volbách nebylo dost srandy? Není tragédií, že letošní volby vyhrála tzv. levice, ale tragédií je, že se sociální demokracie pachtuje s komunisty a že lidé v Ústeckém a Karlovarském kraji zapomněli na to, kdo to komunisti byli.

„Tak nám zabili Ferdinanda!“ Doufejme, že následky nebudou stejné jako v roce 1914. Vždyť do senátu se dostali i rozumní lidé jako právnička Eliška Wagnerová či Libor Michálek, který je znám svým bojem s korupcí.

Aleš Březina
